

Илиян Димитров

Празна

Сякаш минава цяла вечност преди да осъзнае, че това, което си подритват хлапетата на ъгъла на мръсната уличка не е детска главичка, а парче пластмаса – кукла с небесносини очи от стъкло.

Сепва се.

Не, не съм направила нищо, нищо! Не съм виновна!

Усеща как болката отново я връхлита. Мощна. Безмилостна. Груба. *Мъжка*. Забива юмрук в стомаха ѝ и натиска. Сякаш иска да я прободне, да проникне в нея, да я разкъса.

Боли!..

Притиска ръце към корема си.

... "празна..."

Защо си помисли, че куклата е детенце? *Защо?!*

Не, не трябва да плаче! Не сега. Не пред всички. Те не трябва да разберат!..

Тя се оглежда стреснато. Къде се намира?! Как е стигнала до тук?...

Не знае... Наоколо всичко и е непознато,.. страшно!

Защо я гледат така? Тя усеща погледите им, навъсени, мрачни, неodobряващи... Минават покрай нея и се отдръпват. Не искат да я докосват...

Тя чува умовете им!

Мръсна! Какво право има тя да бъде тук? Да мърси улиците? Как мее!?! ...

Внезапно тя осъзнава истината – те знаят! Те всички знаят защото ... *съм белязана!..*

тя е прозрачна. Тя е от стъкло. И те всички могат да виждат през нея, да четат мислите и да видят, че е ... *празна!...*

Ако сега някой я докосне тя ще се счупи. *Като шепот...* Просто ще се разпадне като пясъчна кула пометена от вълна. Дори няма да успее да извика....

Тя се присвива още повече. Усеща, че единственото, което иска в момента е да се свие, да легне, да заспи, да се изгуби, да изчезне... Също както някога когато нощем от шкафа излизаха чудовищата

...и я притискаха по корема...

и тя се покриваше през глава с одеалото докато оттатък Мама и Татко....

Погледите им проникват в нея. Техните чудовищни, механични рентгенови погледи. От тях не можеш да скриеш нищо. Те знаят! Те ви наги знаят!

Не, не трябва да го прави тук!

(...неперуда...)

Те отново ще я хванат! Ще я оплетат в мрежите си и тя отново ще се мята зашеметена, като онази птица, която се блъскаше в решетките отново и отново докато човката и не се разкървави и... Не, не иска отново!...

Не, не иска да мисли за това!..

Не трябва да лежи на тротоара. Да, това си го спомня! Това е лошо!

...лошо дете!...

Също както е лошо да се буташ по корема и да се опитваш да си напъхаш пръста в пъпа. Да това е лошо...

Лошо!...

Тя придърпва нагоре дрехата си и присвива глава между раменете си. Да са скрие, да се скрие.! Да изчезне!

Болката продължава да пулсира в стомаха и. Убива я!

– Госпожице, добре ли сте?

Тя изкрещява.

Чудовище!

Тя пици и бяга. Бяга!!!... Бяга! Бяга. Блъска се.

Детето й! Детето й!...

Те всички се протягат към нея искат да я хванат!.. Да я спрат!.. Да я зазидат!.. Да и отнемат детето!..

Детето ми! Детето ми!... Моето дете!.. Не можете да ми го вземете!...Детето ми!

...улицы... улицы... ръце... коли... деца... улицы...

...стъпала... стъпала... стъпала....

...улицы... слънце... усмивки...

Усмивки!..

Усмивки? ...

...

Къде е?

Къде се намирам?

Не знае.

Болката е дошла и е отминала. Сега вече може да мисли.

Болката?...

Наблизо има пейка.

Тя се чувства

...омърсена?... – не, това е друго, друго,.. друго...! не трябва да мисли за това, не сега!...

Тя се чувства ... уморена.

Присяда. Краката и треперят. Гърдите и горят, но и е хубаво.

Какво се случи?

Бягала е. Сигурно защото обича вятъра да си играе с косите ѝ. Да, сега и е добре – тя е весела.

Гърдите и се повдигат и спускат.

Какви красиви цветя!

Тя се усмихва.

Небостъргачи.

Като красиви кули.

Проблясват на слънцето със своите огледални стъкла. Красиви са...

Приличат на... карфици.(?)

...болката...(!)

Баща ѝ имаше цяла стена с пеперуди. Бяха много красиви наредени по цялата стена. Много мигове замръзнала в движение красива смърт.

Неговият храм. Мавзолей.

Катакомби!

Карфици. Стотици карфици, които пробуждаха красотата за да я превърнат в смърт. Стотици карфици, които пробуждаха смъртта за да я превърнат в красота.

Небостъргачи... Карфици...Красота... Смърт...

Болката се надига в стомаха и. Отрова. Тя трепери. Разпада се.

Става. Краката и не я държат. Земята се изплъзва изпод петите и.

Защо съм боса?

Небето се завърта бясно над главата ѝ. Под главата и...

Тя лети... *Летя!*...

Тревата е толкова зелена! Защо ли е легнала в тревата? Ах и тя каква е глупачка – непоправима романтичка! Кога най-последно ще порасне?

Денят бавно премигва пред очите и.

Защо я гледат така хората? Защо?

НЕ ме гледайте! Спрете да ме сочите така с пръсти!

Нищо не съм направила!

Нищо не съм направила!...

Нищо...

Улици... Улици... Улици...

И витрини, по които тя хвърля камъни.

За да убие отражението си...

КРАЙ

© Илиян Димитров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/374>]